

PROLOG

Locul în care m-au trezit trebuie să fi fost pregătit cu grijă.

Același lucru era valabil și pentru sala de primire în care mi-au făcut propunerea. Familia Harlan nu umblă cu jumătăți de măsură și, după cum îți poate spune oricine a fost vreodată Primit, caută să facă o impresie bună. Decor negru cu pete aurii ici și colo, în ton cu blazoanele familiei expuse pe pereți, muzică ambientală subsonică, merită să-ți smulgă lacrimi de emoție fiindcă – nu-i așa? – respiri același aer cu aristocrația. Un artefact marțian într-un colț, amintind discret de tranziția custodiei globale de la binefăcătorii noștri non-umani, demult dispăruți, la mâna forte, modernă, a oligarhiei Primelor Familii. Inevitabila holosculptură a bătrânului Konrad Harlan, în postura triumfală de explorator planetar. Cu o mână ridicată, cu cealaltă apărându-și ochii de strălucirea unui soare străin. Și alte chestii din astea.

Iată-l deci pe Takeshi Kovacs, ieșind dintr-o cuvă plină cu gel, în corpul naiba știe cui, scuturându-se în lumina difuză, pastelată, ajutat să stea drept de servitori respectuoși în costume de înot identice. Prosoape nemaipomenit de pufoase care-l șterg bine de gel și un halat dintr-un material asemănător pentru cei câțiva pași până la sala de alături. Un duș, o oglindă – n-ar fi rău să te obișnuiești cu noua ta față, soldat –, haine noi-nouțe, potrivite cu noul corp, apoi mai departe, în sala de audiențe, pentru o discuție cu un membru al Familiei. O femeie, desigur. Nu aveau cum să se folosească de un bărbat, ținând cont că-mi știau trecutul. Părăsit de un tată alcoolic când aveam zece ani, crescut împreună cu două surori mai mici, o viață de reacții sporadic psihopatice în prezența unor figuri autoritare de sex

masculin. *Da, o femeie. Vreo mătușă cosmopolită, cu o funcție executivă, angajată să aibă grijă din umbră de afacerile mai puțin publice ale familiei Harlan. O frumusețe discretă, într-un corp clonat, de comandă, probabil trecută de patruzeci de ani, după ochiul meu format.*

— Bine-ai revenit pe Lumea lui Harlan, Kovacs-san! Cum te simți?

— Bine. Tu?

Obrăznicie crasă. Pregătirea de agent special te ajută să percepi și să procesezi detaliile din jur la o viteză la care oamenii obișnuiți nu pot decât să viseze. Dintr-o singură privire, agentul special Takeshi Kovacs știe, într-o fracțiune de secundă, din chiar clipa în care s-a trezit în cuvă, că e nevoie de el.

— Eu? Poți să-mi spui Aiura.

Limba este amanglică, nu japoneză, dar pretinsa înțelegere greșită a întrebării și evitarea elegantă a ofensei, fără pic de furie, duc evident la rădăcinile culturale ale Primelor Familii. Femeia gesticulează, la fel de elegant.

— Deși, în cazul de față, e mai puțin important cine sunt eu. Cred că ți-ai dat seama pe cine reprezintă.

— Da, este cât se poate de limpede.

Poate muzica subsonică, poate replica sobră a femeii la întrebarea mea în bășcălie îmi mai taie din aroganță. Agenții speciali absorb totul din jur și, într-o oarecare măsură, e un proces toxic. De multe ori, ei observă instinctiv comportamentul celorlalți, mai ales dacă intuiția le spune că acel comportament le poate fi de folos.

— Deci sunt transferat în interes de serviciu.

Aiura tușește delicat.

— Da, într-un fel.

— Numai eu?

Nu e ceva neobișnuit, dar nici nu mă omor după asta. Când faci parte dintr-o echipă de agenți speciali, ai altfel de încredere decât atunci când lucrezi cu oameni obișnuiți.

— Da. Mai precis, vei fi singurul agent special implicat. Alte resurse, mai convenționale, îți vor sta la dispoziție în număr mare.

- Sună bine.
- Să sperăm.
- Ce trebuie să fac?

Femeia își drege iarăși glasul, la fel de delicat.

- Toate la timpul lor. Aș vrea să te întreb, din nou, dacă te simți bine în noul corp.
- Pare foarte...

De-abia acum înțeleg. Se pliază foarte bine, reacționează excelent la toate nivelurile, chiar și pentru unul ca mine, trecut prin atâtea lupte. Un corp excelent, cel puțin pe dinăuntru.

- E vreun produs nou de la Nakamura?
- Nu.

Aiura privește în sus și apoi spre stânga. Răspunde de securitate, deci trebuie să fie dotată cu un display retinal.

— Neurosisteme Harkany, produse sub licență universală pentru Humalo-Cape.

Agenții speciali nu au voie să-și exteriorizeze reacțiile. Chiar dacă mă încrunt, trebuie s-o fac în sinea mea.

- Humalo? N-am auzit.
- Probabil.
- Poftim?

— E de-ajuns să-ți spun că te-am echipat cu tot ce este mai nou în materie de biotehnologie. Ținând cont de pregătirea ta, nu cred că trebuie să enumăr performanțele de care e în stare noul corp. Dar, dacă vrei amănunte, poți accesa un manual de bază prin display-ul din câmpul vizual al ochiului stâng.

Un zâmbet pierit, poate un semn de oboseală.

— Neurosistemele Harkany nu sunt concepute neapărat pentru agenții speciali și, în plus, n-a fost timp pentru ajustări.

— Sunteți în criză?

— Ești perspicace, Kovacs-san. Da, situația ar putea fi considerată drept critică. De aceea am dori să te apuci de treabă imediat.

- Mda, pentru asta sunt plătit.
- Întocmai.

Oare acum îmi va spune cine iese cu banii? Probabil că nu.

— Cum sunt sigură că ai ghicit, aceasta va fi o operațiune secretă. Foarte diferită de cea de pe Sharya. Cu toate că și-acolo ai avut de-a face cu teroriști, spre sfârșitul campaniei, nu?

— Mda.

După ce le-am distrus flota interplanetară, le-am bruiat sistemele de transmitere a datelor, le-am dat peste cap economia și, în general, le-am redus la zero capacitatea de a purta un război global, au rămas câțiva radicali care s-au făcut că nu înțeleg mesajul Protectoratului. Drept care i-am urmărit până-n pânzele albe și i-am scos din circulație. Infiltrați-vă printre dușmani, împrieteniți-vă cu ei, sabotați-i, trădați-i. Ucideți-i pe ascuns.

— Am făcut-o o vreme.

— Perfect. Misiunea asta nu se deosebește prea mult.

— Aveți probleme cu teroriștii? Quellistii fac iar pe nebunii?

Flutură din mână, disprețuitor. De câteva secole nimeni nu mai ia în serios quellismul. Puținii quellști autentici care au mai rămas pe Lumea lui Harlan au schimbat principiile revoluționare cu fărâdelegile, mult mai profitabile. Aceleași riscuri, dar răsplătite mai bine. Quellistii nu mai sunt un pericol pentru această femeie sau pentru oligarhia pe care o reprezintă. E primul semn că situația nu e cum pare a fi.

— În câteva cuvinte, e mai degrabă o vânătoare de oameni, Kovacs-san. Este vorba despre o anumită persoană, nu despre o chestiune politică.

— Și pentru asta aveți nevoie de un agent special!

Chiar și prin masca autocontrolului, asta echivalează cu ridicarea unei sprâncene. Și a vocii, un pic.

— Trebuie să fie un ins deosebit.

— Da. Chiar este. Un fost agent special. Kovacs-san, înainte de a intra în amănunte, trebuie să clarificăm un lucru, o problemă care...

— Cu siguranță trebuie să clarificăm un lucru de față cu comandantul meu. Fiindcă mi se pare că nu-i decât pierdere de timp pentru Corpul de Agenți Speciali. Noi nu facem așa ceva.

— ...s-ar putea să te dea peste cap. Crezi, probabil, că, la scurtă vreme după campania din Sharya, ai fost reîntrupat. Poate chiar la câteva zile după ce-ai fost expediat de-acolo prin needlecast.

Ridic din umeri. Calm specific agenților speciali.

— La câteva zile sau câteva luni... pentru mine nu contează prea mult...

— După două secole.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Ai fost stocat aproape două sute de ani. În termeni reali...

Calmul specific agenților speciali se evaporă rapid.

— Ce dracu s-a-ntâmpnat cu...?

— Kovacs-san, te rog să asculți până la capăt.

Tăios, ca un ordin. Apoi, când reflexul condiționat mă liniștește, făcându-mă din nou să ascult și să înuăț, mai încet:

— Mai târziu îți voi oferi câte detalii vrei. Pe moment, e de-ajuns să-ți spun că nu mai faci parte din Corpul de Agenți Speciali. Te poți considera în slujba familiei Harlan.

Abandonat secole întregi după ultimele momente ale existenței pe care ți le amintești. Scos din fluxul temporal. O viață departe de toți și de toate. Ca un nenorocit de infractor. Mda, trebuie să fi reținut ceva prin tehnica asimilării, dar...

— Cum de-ați...

— Dosarul tău digitizat a fost preluat de familia Harlan cu câțiva timp în urmă. Cum îți spuneam, îți pot da mai multe amănunte cu altă ocazie. Ideea e că nu trebuie să-ți bați prea mult capul cu asta. Contractul pe care vreau să-l încheiem este avantajos și, după părerea noastră, te va mulțumi pe deplin. Important e să înțelegi cât de mult vor fi puse la încercare abilitățile tale de agent special. Dat fiind că aici nu e Lumea lui Harlan pe care o știi tu.

— Mă descurc, răspund eu impacientat. E meseria mea.

— Perfect. Acum, desigur, vrei să știi...

— Mda.

Amortizez șocul, ca un garou pe un braț care sângerează. Din nou stăpân pe mine, renunțând să-mi mai fac gânduri rele. Pun întrebarea evidentă, fundamentală în toată tărășenia.

— *Cine dracu-i individul ăsta, fost agent special, pe care ureți să-l prind?*

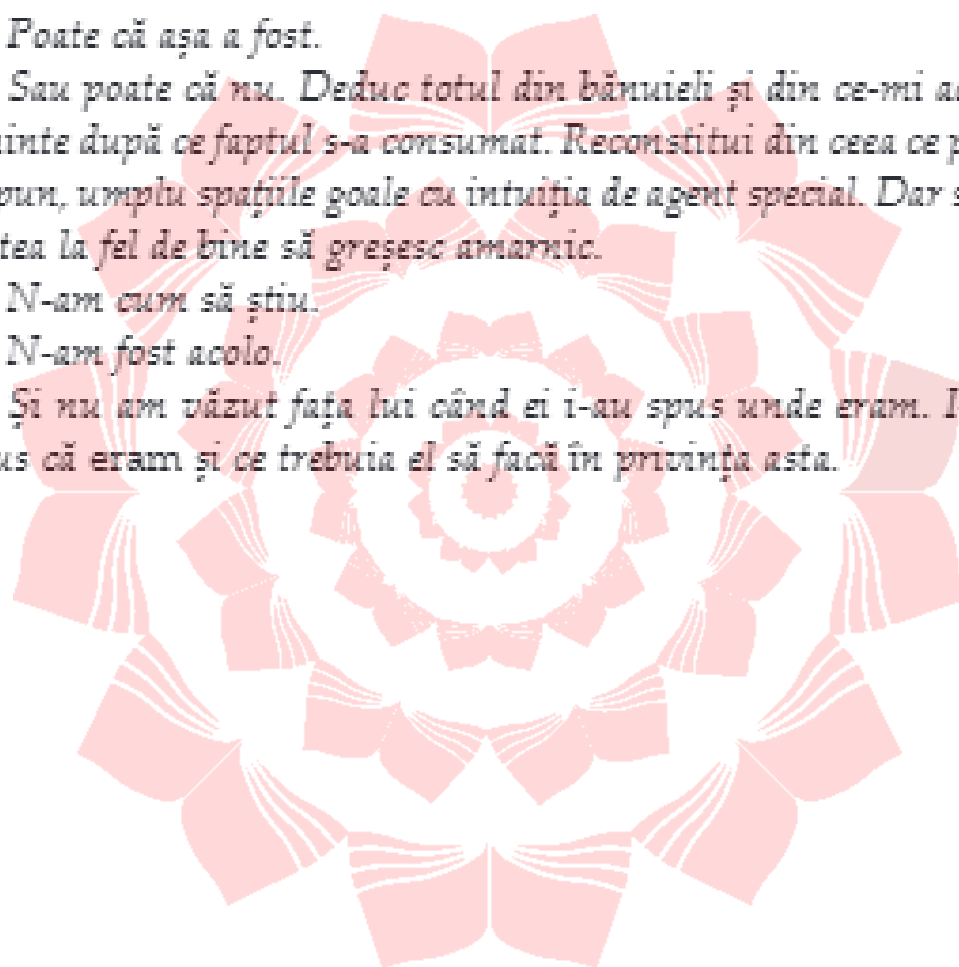
Poate că așa a fost.

Sau poate că nu. Deduc totul din bănuieli și din ce-mi aduc aminte după ce faptul s-a consumat. Reconstitui din ceea ce presupun, umplu spațiile goale cu intuiția de agent special. Dar s-ar putea la fel de bine să greșesc amarnic.

N-am cum să știu.

N-am fost acolo.

Și nu am văzut fața lui când ei i-au spus unde eram. I-au spus că eram și ce trebuia el să facă în privința asta.

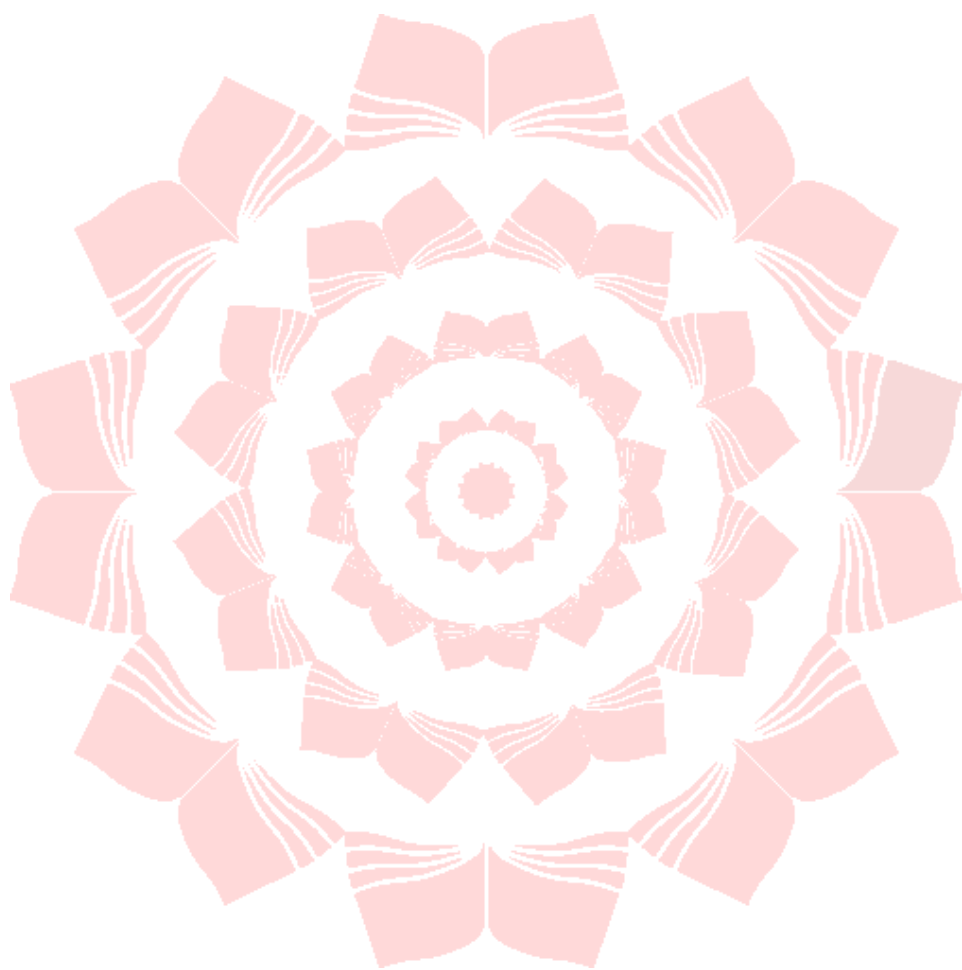
PARTEA I

Acesta ești tu

„Ia-o ca pe ceva personal.”

Quellcrist Falconer

Lucruri pe care ar fi trebuit să le învăț până acum, volumul II

Capitolul 1

Daune.

Rana ustura ca dracu', dar avusesem altele și mai grave. Raza blasterului îmi atinsese coastele, însă fusese atenuată de blindajul ușii prin care trecuse ca să ajungă la mine. Niște găozari, le trântești ușa-n nas și ei trag prin ea, doar-doar te-or nimeri undeva. O noapte de rahat, pierdută cu niște ageamii. Care probabil sufereau la fel de mult ca mine în urma ricoșeului din ușă. Eu mă trăsesem deja deoparte. Raza îmi provocase o tăietură lungă, nu foarte adâncă, pe cutia toracică și ieșise prin cutele hainei ce ardea înăbușit. Înghețare bruscă acolo și imediat mirosul greu al componentelor arse ale senzorilor dermici. Sfârâitul curios al osului, pe care aproape că-l simți în gură, în locul unde raza străpunsese învelișul protector al coastelor.

Optsprezece minute mai târziu, potrivit display-ului care-mi licărea în câmpul vizual superior stâng, auzeam același sfârâit în timp ce grăbeam pasul pe strada luminată de felinare, încercând să nu mă gândesc la rană. Simțeam cum se prelinge ceva pe sub haină. Nu foarte mult sânge. Un corp sintetic are avantajele lui.

— Vrei să te distrezi, amice?

— Am făcut-o deja, i-am răspuns îndepărtându-mă de ușă.

Tipul a clipit disprețuitor din pleoapele tatuate, dându-mi de înțeles că *eu pierd*, nu el, și, languros, și-a sprijinit din nou de tocul ușii corpul musculos, învăluit de întuneric. Am traversat strada și am dat colțul, strecurându-mă printre alte două curve, una femeie, cealaltă de sex nedefinit. Femeia era

supradimensionată, cu o limbă bifurcată, de balaur, pe care și-o plimba peste buzele evident prehensile, poate adulmecând mirosul rănii în aerul nopții. M-a urmărit cu privirea, apoi a trecut mai departe. Alături, nedefinită și-a schimbat ușor poziția corpului, m-a privit cercetător, dar nu a spus nimic. Niciuna nu se arăta interesată. Străzile erau ude de ploaie și pustii, deci avuseseră mai mult timp să mă vadă decât tipul din pragul ușii. Mă curățasem de când părăsisem citadela, însă probabil ceva le spunea că n-au cu ce să se aleagă de la mine.

Le-am auzit în urma mea, vorbind în stripjap. Am auzit echivalentul lui *lefter*, eu fiind persoana în cauză.

Își permiteau să aleagă. După Inițiativa Mecsek, afacerile mergeau mai bine ca oricând. Tekitomura era arhiplin în iarna aceea, gema de brokeri recuperatori și de echipe de Anihilatori atrași ca pescărușii de siajul unui trauler. Un *New Hok* sigur pentru un nou eu, așa sunau reclamele. De la docurile noi, pentru hoverloadere, din capătul orașului, în Kompcho, erau mai puțin de o mie de kilometri în linie dreaptă până la țărmurile orașului New Hokkaido, iar hoverloaderele făceau naveta zi și noapte. În afară de transportul aerian, nu ai cum să traversezi mai repede Marea Andrassy. Iar pe Lumea lui Harlan apelezi la transportul aerian numai dacă n-ai alternative. Orice grup de Anihilatori dotat cu echipament greu – cum erau toate – se deplasa la New Hok cu hoverloaderul, plecând din Tekitomura. Supraviețuitorii se întorceau pe același drum.

Orașul prosperității. Plin de speranțe și de un entuziasm deșănțat, pe măsura banilor care curgeau după Inițiativa Mecsek. Am străbătut schiopătând artere pline de detritusul distracțiilor satisfăcute ale oamenilor. În buzunar, memoriile corticale abia extrase se ciocneau și clicăiau ca niște zaruri.

La intersecția dintre strada Penceva și bulevardul Muko era o încăierare. Localurile de pe Muko, unde se trăgea masiv pe nas, tocmai se închiseseră, iar clienții cu sinapsele arse se

întâlniseră cu docherii din schimbul de noapte care treceau prin cartierul plin de depozite, cuprins de o liniște aparentă. Motiv suficient pentru violentă. Vreo zece inși se împingeau pe stradă, înainte și înapoi, fluturând din brațe și încercând să se agațe unul de altul, în timp ce un grup de pe margine îi încuraja cu înflăcărare. Un ins zăcea deja inert pe pavajul din sticlă topită, iar altul, cu fața plină de sânge, trăgea de el, ba de-o mână, ba de-un picior, ca să-l scoată din încăierare. Dintr-un box electric supraîncărcat tășneau scânteii albastre, în altă parte strălucea lama unui cuțit. Însă toți cei care rămăseseră în picioare păreau că se simt foarte bine, cu atât mai mult cu cât poliția încă nu apăruse.

„Mda”, a zis în zeflemea o parte din mine. „Probabil că băieții sunt prea ocupați la sediu.”

Am încercat să mă țin departe de cei care-și împărțeau cu dărnicie pumni și picioare, ferindu-mi coastele rănite. Sub haină, mâinile se încheștau pe ultima grenadă halucinogenă, frumos curbată, și pe mânerul ușor lipicios al cuțitului Tebbit.

Nu te amesteca într-o bătaie dacă poți să ucizi rapid și să dispari la fel.

Virginia Vidaura – instructor al Corpului de Agenți Speciali, ulterior cu o carieră de infractoare și uneori activistă politică. Un fel de model pentru mine, deși au trecut câteva decenii de când am văzut-o ultima oară. Mi-am amintit de ea pe mai multe planete, fără să vreau, și fantoma aceea din mintea mea mi-a salvat viața de tot atâtea ori. De data asta n-aveam nevoie nici de ea, nici de cuțit. Am trecut pe lângă încăierare fără să-i privesc în ochi pe bătauși, am intrat pe strada Penceva și m-am făcut una cu umbrele care se întindeau peste aleile ce duceau spre mare. Cipul temporal din ochi îmi spunea că sunt în întârziere.

„Mărește pasul, Kovacs!” Potrivit cunoștinței mele din Millsport, Plex nu era atât de sigur în momentele-cheie. Pe de altă parte, nici nu-l plătisem suficient încât să aștepte prea mult.

Încă cinci sute de metri și apoi la stânga, printre spiralele fractale dese ale cartierului Belabumbac Kohei, numit așa cu secole în urmă după marfa obișnuită și după primul proprietar, prima familie ale cărei depozite străjuiau labirintul străduțelor. După Decolonizare și pierderea orașului New Hokkaido ca piață de desfacere, comerțul local cu belabumbac decăzuse în mare parte și familii precum Kohei dăduseră repede faliment. Acum, ferestrele de sus, murdare, ale fațadelor priveau trist pe deasupra rampelor de încărcare goale, ale căror obloane erau toate înțepenite într-o poziție neutră, nici deschise, nici închise.

Desigur se vorbea despre regenerare, despre redeschiderea unităților și reutilizarea lor ca laboratoare, centre de instruire și depozite de utilaj greu pentru Anihilatori. În general doar se vorbea – entuziasmul renăscuse doar în unitățile înșiruite de-a lungul cheiului, cu fața la rampele de lansare a hoverloaderelor, inspirând tot atâta încredere cât un maniac al gadgeturilor căruia i-ai lăsa telefonul pentru câteva minute. Aici, în est, departe de chei, discuțiile despre fondurile Mecsek erau aproape inexistente.

Bucuriile economiei picurate¹. De la una dintre ferestrele de sus ale depozitului Belabumbac Kohei 9.26 răzbăteau câteva raze de lumină, iar limbile lungi, mișcătoare, ale umbrelor ce se luptau cu lumina strecurată pe sub oblonul pe jumătate ridicat al rampei de încărcare făceau ca depozitul să semene cu un bețivan chior și bălos. M-am furișat lângă perete și am activat circuitele auditive ale corpului sintetic, aducându-le la putere maximă, adică nu prea mare. Acum vocile dinăuntru ajungeau până în stradă, cu intermitențe, la fel ca umbrele de la picioarele mele.

— ...ascultă-mă bine, n-am de gând să-nghit așa ceva.

¹ Concept economic lansat de președintele american Ronald Reagan, conform căruia reducerea impozitării celor bogați duce la ameliorarea „pic cu pic” a nivelului de viață al celor săraci (n. tr.).

Era un accent Millsport, târăgănat, pe nas, metropolitan, în amanglica vorbită pe Lumea lui Harlan, pe un ton iritat. Vocea lui Plex, mormăind ceva nedeslușit, protesta fără vlagă. Părea că pune o întrebare.

— De unde dracu' să știu? Crezi ce vrei.

Interlocutorul lui Plex se mișca prin cameră, mutând obiectele din cale. Vocea i s-a pierdut însă în ecourile rampei de încărcare. Am prins cuvintele *kaikyo*, *contează*, un râset scurt. Apoi din nou mai aproape de oblon.

— ...contează ce crede familia și familia crede ce-i spune tehnologia. Tehnologia lasă urme, amice.

O tuse puternică și o inspirație adâncă, semn că vorbitorul trăgea din pipă.

— Tipul ăsta văd că se lasă așteptat.

M-am încruntat. *Kaikyo* are mai multe înțelesuri și toate depind de vârsta pe care o ai. Din punct de vedere geografic, este o strâmtoare sau un canal. Așa se folosea termenul în primii ani ai Colonizării sau încă se folosește, cu ifose, de către Primele Familii foarte educate, care scriu cu ideograme. Insul nu părea să aibă de-a face cu vreo Primă Familie, dar se prea poate să fi fost *prin preajmă* când Konrad Harlan și amicii lui cu relații sus-puse transformau Glimmer VI într-o feudă. Memoriile corticale ale multor personalități din vremea aceea sunt stocate în așteptarea unui corp care să treacă din nou la treabă. Apropo, ca să cunoști toată istoria umană a Lumii lui Harlan ai nevoie doar de vreo șase reîntrupări succesive. Asta înseamnă puțin peste patru secole, în timp terran, de când transportoarele pline de coloniști au poposit pe planetă.

Intuiția de agent special nu-mi dădea pace. Ceva nu era în regulă. Întâlnisem bărbați și femei cu secole de viață continuă la activ care nu vorbeau ca insul ăsta. Nu era nici pe departe înțelepciunea veacurilor, împărtășită cu o voce târăgănată între două trageri din pipă în noaptea care învăluia Tekitomura.

Pe stradă, adoptat de stripjap cu vreo două sute de ani în urmă, *kaikyo* înseamnă o cunoștință care-ți poate găsi un cumpărător pentru marfa furată. Un intermediar secret. În unele părți ale Arhipelagului Millsport, acest termen este încă frecvent folosit. Prin alte părți, sensul se schimbă, referindu-se la consultanți financiari cu acte în regulă.

„Mda, iar mai la sud înseamnă sfânt, un ins posedat de spirite, sau gură de canalizare. Dar de ajuns cu deducțiile astea detectiviste. L-ai auzit ce spune – ai întârziat.”

Am vârât mâna sub oblon și l-am ridicat, încercând să anihilez durerea bruscă dinspre rană atât cât mă lăsa sistemul nervos al corpului sintetic. Oblonul s-a rulat cu zgomot până sub acoperiș. Lumina a țâșnit în stradă și peste mine.

— Bună seara.

— Ce dracu'! a exclamat accentul Millsport făcând un pas înapoi.

Fusese la numai doi metri de oblonul care o luase din loc.

— Tak.

— Salut, Flex, am spus eu fixându-l cu privirea pe nou-venit. Cine-i tanul?

Între timp, îmi dădusem seama. Palid, chipeș, ca dintr-un film experia ieftin, ceva între Micky Nozawa și Ryu Bartok.

Corp de luptător bine proporționat, lat în piept și umeri, cu membrele lungi. Cu părul căpiță, cum se poartă pe biopodiumurile de prezentare a modei, răsucit în sus și electrizat static, ca să pară că posesorul tocmai a fost scos dintr-o cuvă de clonare. Un costum larg și cu falduri, care sugera arme ascunse, și o poziție care-mi spunea că nu avea de fapt niciuna pe care s-o folosească. Specifică artelor marțiale, menită mai degrabă să mă atenționeze decât să arate că atacul este iminent. În palma strânsă încă ținea micro-pipa descărcată, iar pupilele erau fixe și foarte mari. Ca o concesie făcută unei vechi tradiții, într-un colț al frunții se înșiruiau mai multe cerculețe tatuate cu iluminii.

Ucenic al yakuza din Millsport. Mardeiaș de pe stradă.

— Nu-nțeleg de ce-mi spui *taxi*, a șuierat el. Tu ești nepofitul aici, Kovacs. Tu ești intrusul.

L-am lăsat în periferia câmpului meu vizual și am privit spre Plex, care stătea lângă bancurile de lucru și moșmondea cu nodul unor centuri de protecție, încercând un zâmbet care nu voia să apară pe fața lui de aristocrat decăzut.

— Uite ce-i, Tak...

— Asta trebuia să fie o petrecere exclusivistă, Plex. N-a fost vorba să inviți pe cineva.

Yakuza abia s-a abținut să facă un pas spre mine, mulțumindu-se să scoată un fel de mârâit. Plex părea descumpănit.

— O clipă..., a zis el lăsând centurile deoparte cu un efort evident. Tak, tipul e aici pentru altceva.

— Ca să-mi mănânce timpul, am replicat eu cu blândețe în glas.

— Ascultă, Kovacs. Te bag în...

— Nu, am spus pironindu-l cu privirea, în speranța că tonul meu categoric îl va potoli. Fii cuminte dacă știi cine sunt. Am venit aici ca să vorbesc cu Plex, nu cu tine. Hai, valea!

Nu știu ce l-a oprit: reputația mea de agent special, ultimele știri din citadelă – „fiindcă ar trebui să fie peste tot acum, doar ai făcut prăpăd acolo” – sau doar o minte mai înțeleaptă decât o sugera alura de derbedeu în costumul ăla de doi bani. Preț de o clipă, a rămas prizonierul propriei furii, apoi s-a calmat, aruncând o privire unghiilor de la mâna dreaptă și un rânjet.

— Cum vrei. Sper să te-nțelegi cu Plex. Eu aștept afară. Presupun că nu durează prea mult.

Apoi a făcut un pas spre stradă. M-am uitat din nou la Plex.

— Ce dracu' vrea să spună ăsta?

Plex a tresărit.

— Trebuie... trebuie să reprogramăm totul, Tak. Nu putem...

— Nu, am zis eu, dar, uitându-mă prin încăpere, am văzut rotocoale de praf, semn că cineva folosisese un amplificator gravitațional. Nu, nu, mi-ai spus că...

— Știu, Tak, dar...

— Ți-am dat banii.

— Ți-i dau înapoi...

— Nu vreau banii, Plex, i-am spus privind-l lung și străduindu-mă să-mi înfrâng pornirea de a-i reteza beregata.

Fără Plex, transferul era imposibil. Fără transfer...

— Vreau corpul meu!

— Se-aranjează, se-aranjează. Îl primești înapoi. Numai că pe moment...

— Numai că pe moment, Kovacs, noi folosim instalațiile, a intervenit yakuza, revenind în câmpul meu vizual cu același rânjet pe față. Fiindcă, la drept vorbind, au fost ale noastre de la bun început. Dar probabil că Plex nu te-a informat...

M-am uitat când la el, când la Plex, care mă privea stânjenit.

Nu poți să nu-i plângi de milă. Isa, mijlocitoarea mea din Millsport, în vârstă de doar 15 ani, cu părul violet, tuns perie, cu un echipament mai mult decât arhaic, sătulă de lume în timp ce-mi spunea care sunt termenii contractului și care sunt banii. *Uită-te și tu la trecutul lui! I-a tras-o din toate părțile!*

Adevărat, trecutul nu părea să fi fost deloc înțelegător cu Plex. Născut cu trei secole în urmă sub numele de Kohei, fusese mezinul familiei, naiv și răzgâiat, dispus să-și pună în valoare inteligența evidentă doar în domenii nobile ca astrofizica și arheologia. Dar familia Kohei lăsase generațiilor post-Decolonizare doar cheile de la zece străzi cu depozite goale și un șarm aristocratic demodat care, în cuvintele autocritice ale lui Plex, îl ajuta să se culce cu mai multe femei atunci când îi fluiera vântul prin buzunare. Amețit bine de vaporii pipei, îmi spusese întreaga poveste nefericită la mai puțin de trei zile de când ne cunoscuserăm. Părea să simtă nevoia de a o împărtăși cuiva, iar agenții speciali știu să

asculte. Asculți, bagi la cap, nu omiți nimic. Ulterior, orice detaliu, cât de mic, îți poate salva viața.

Terorizați de perspectiva unei singure vieți și a imposibilității unei noi întrupări, strămoșii sărăciți ai lui Plex învățaseră să muncească pentru a-și asigura existența, deși cei mai mulți dintre ei nu se descurcau prea bine. Datoriile se acumulaseră, vulturii se repeziseră asupra lor. La nașterea lui Plex, familia lui era atât de legată de yakuza, încât infracțiunile mărunte făceau parte din viața de zi cu zi. Mai mult ca sigur Plex crescuse printre costume agresiv de largi, precum cel de alături. Mai mult ca sigur învățase acel zâmbet stingher, defensiv, pe genunchii tatălui său.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și supere șefii.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă întorc la Millsport cu un hoverloader, în același corp.

— Plex, urmează să plec de aici cu *Saffron Queen*. Peste patru ore. Îmi dai banii pe bilet?

— Se rezolvă, Tak, a răspuns el cu voce rugătoare. Măine-seară pleacă un hoverloader spre EmPee. Avem bani destui, adică băieții lui Yukio...

— Nu-mi pronunța numele! a strigat yakuza.

— Băieții te trimit cu el, nimeni n-o să afle, continuă Plex, întorcându-și privirea rugătoare spre Yukio. Nu-i așa? Îl trimiteți voi, nu-i așa?

M-am uitat și eu spre el.

— Nu-i așa? Văd doar că mi-ai stricat planurile de plecare.

— Tu singur ți le-ai stricat, Kovacs, s-a încruntat yakuza, clătinând din cap.

Făcea pe *senpaiul*, cu gesturile și solemnitățile țeapănă pe care le copiasse probabil direct de la propriul lui *senpai* când își începuse ucenicia.

— Ai idee câți polițiști te caută acolo? Centrul e plin de patrulare și, după părerea mea, vor da năvală în docuri în mai puțin de o oră. Toată poliția e pe urmele tale. Ca să nu mai

pomenim de amicii noștri, paramilitarii bărboși din citadelă. Ce dracu', puteai s-o lași mai ușor cu vărsarea de sânge!

— Ți-am pus o întrebare. Nu ți-am cerut o opinie. Mă trimiteți cu următorul hoverloader sau nu?

— Stai liniștit, te trimitem, a răspuns el fluturând din mână. E ca și făcut. Știi care-i defectul tău, Kovacs? Nu ții cont că unii mai fac și afaceri serioase. Iar tu vii, pui pe jar forțele locale de poliție cu violența ta lipsită de sens, apoi, din exces de zel, polițiștii îi arestează pe oamenii de care avem noi nevoie.

— Nevoie pentru ce?

— Nu-i treaba ta, a replicat yakuza, renunțând la îngâmfarea de *senpai*, din nou cu accentul căpătat pe străzile lui Millsport. Încearcă să stai la cutie în următoarele cinci-șase ore și abține-te să omori pe cineva.

— Și pe urmă?

— Pe urmă te contactăm.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să vă străduiți mai mult.

— Să ne străduim, a repetat el ridicând tonul. Cu cine crezi că vorbești, Kovacs?

Am calculat distanța și în cât timp aș ajunge la el. Cât m-ar dura rana. I-am servit cuvintele care să-l scoată din minți.

— Cu cine vorbesc? Cu un *chinpira* amețit de droguri, un derbedeu de pe străzile din Millsport, scăpat din lesă de *senpaiul* lui, cu tine vorbesc, Yukio. Dă-mi telefonul tău... vreau să vorbesc cu cineva care contează.

Furia s-a dezlănțuit. Ochii i-au ieșit din orbite și a început să caute ceva în haină. Mult prea târziu.

L-am lovit.

Acoperind spațiul dintre noi, atacând dinspre partea mea nevătămată. Din lateral, în gât și genunchi. S-a prăbușit, sufocat. L-am înșfăcat de un braț, i l-am răsucit și mi-am lipit cuțitul de palma lui, ca să-l vadă.

— E o lamă bio, l-am avertizat. Febră Hemoragică Adoracion. Te creștez cu ea și în mai puțin de trei minute ți se sparg toate vasele de sânge. *Asta vrei?*

A încercat să scape din strânsoare, gâfâind. L-am apăsat cuțitul în palmă până i-am văzut panica în ochi.

— Nu-i un mod prea plăcut de a muri, Yukio. *Telefonul.*

A scotocit prin haină, a scos telefonul, însă l-a scăpat și i-a alunecat pe podeaua de centon. M-am aplecat îndeajuns ca să mă conving că nu-i o armă, apoi l-am împins cu piciorul înapoi, spre mâna lui liberă. L-a prins anevoie, gâfâind în continuare, semn că-i aranjasem bine gâtul.

— Bine. Acum sună pe cineva care poate fi de ajutor și dă-mi-l să vorbesc cu el.

A atins de câteva ori display-ul și mi-a întins telefonul, cu o față la fel de spășită ca a lui Plex, cu doar câteva minute în urmă. L-am fixat cu privirea, exploatănd celebra imobilitate a trăsăturilor unui corp sintetic ieftin, apoi i-am dat drumul brațului, am luat telefonul și am făcut un pas înapoi. Yakuza s-a rostogolit departe de mine, masându-și gâtul. Am dus telefonul la ureche.

— Cine mă caută? a întrebat în japoneză o voce masculină cultivată.

— Kovacs, am răspuns schimbând limba automat. Am un conflict de interese cu Yukio, un *chixira* de-al tău, și m-am gândit că ai putea să-l rezolvi.

S-a așternut o liniște de gheață.

— Aș vrea să-l rezolvi în noaptea asta, am continuat eu blând.

La celălalt capăt am auzit o inspirație adâncă, șuierătoare.

— Kovacs-san, faci o mare greșală.

— Nu zău!

— Ar fi o lipsă de înțelepciune să ne implici în afacerile tale.

— Nu eu mă implic. În clipa asta, mă aflu într-un depozit și privesc un loc gol în care trebuia să fie o aparatură ce-mi

aparține. Dintr-o sursă demnă de încredere, știu că nu mai e aici pentru că ați luat-o chiar voi.

Din nou liniște. Conversațiile cu yakuza sunt invariabil punctate de pauze lungi, în cursul cărora probabil că trebuie să reflectezi și să ascuți ce nu ți se spune.

N-aveam chef de așa ceva. Mă durea rana.

— Am fost informat că veți termina în aproximativ șase ore. Îmi convine. Dar vreau să-ți dai cuvântul că, după cele șase ore, aparatura va fi returnată aici, în stare de funcționare, ca s-o pot folosi. Vreau să-ți dai cuvântul.

— Hirayasu Yukio este cel care...

— Yukio este un cimpanzeu. Haide să negociem cinstit. Singura misiune a lui Yukio este să se asigure că nu-l mărunțesc pe prestatorul nostru de servicii. Care, apropo, nu-și face datoria cum trebuie. Eram deja nerăbdător când am ajuns și nu cred că o să-mi refac rezervele de răbdare prea curând. Nu mă interesează Yukio. Vreau cuvântul tău.

— Și dacă nu ți-l dau?

— Atunci, câteva dintre birourile voastre de la stradă vor sfârși prin a arăta cum arată citadela pe dinăuntru. Aici ai cuvântul meu.

Tăcere. Apoi:

— Noi nu negociem cu teroriștii.

— Ei, aș! Ce faci, îmi ții discursuri? Credeam că discut cu un factor de decizie. Chiar trebuie să distrug ceva ca să fiu convingător?

Acum era o altfel de tăcere. Stăpânul vocii părea că se gândește la altceva.

— Hirayasu Yukio e teafăr?

— Atât cât se poate, am răspuns privind cu răceală spre yakuza, care respira normal și încerca să se ridice în capul oaselor, broboane de sudoare încadrându-i tatuajul. O situație care se poate schimba. Depinde de tine.

— Prea bine.

Un răspuns dat în numai câteva secunde. După normele yakuza, o grabă neobișnuită.

— Mă numesc Tanaseda. Ai cuvântul meu, Kovacs-san, că aparatura pe care o soliciți va fi acolo, disponibilă, la ora indicată. În plus, vei fi recompensat pentru deranj.

— Mulțumesc. Asta...

— N-am terminat. De asemenea, ai cuvântul meu că dacă vei comite vreun act de violență împotriva personalului meu, voi emite un ordin la nivel global privind prinderea și execuția ta. Mă refer la o moarte extrem de neplăcută. Ai înțeles?

— Mi se pare corect. Dar cred că mai bine i-ai spune cimpanzeului să aibă grijă cum se poartă. Are impresia că se pricepe la multe.

— Dă-mi-l la telefon.

Între timp, Yukio Hirayasu reușise să se ridice în șezut, cocârjat pe podeaua din centon, iar acum respira zgomotos. I-am șuiert ceva și i-am aruncat telefonul. L-a prins stângaci, cu o singură mână, cu cealaltă palpându-și în continuare gâtul.

— *Serpaiul* vrea să-ți spună ceva.

M-a privit încruntat, cu ochii înlăcrimați și plini de ură, dar a dus telefonul la ureche. Au urmat câteva silabe japoneze sacadate, ieșite ca dintr-o butelie de gaz crăpată. Yukio a înțepenit și a lăsat capul jos. Răspunsurile lui erau bruște, monosilabice. Cuvântul *da* apărea cel mai des. Ce-i al lor, e-al lor – membrii yakuza știu mai bine decât oricine ce e disciplina.

Conversația dintr-o singură direcție s-a sfârșit, apoi, fără să mă privească în ochi, Yukio mi-a întins telefonul. L-am luat.

— Problema s-a rezolvat, am auzit vocea lui Tanaseda. Te rog să faci în așa fel încât restul nopții să-l petreci în altă parte. Te poți întoarce după șase ore. Aparatura și recompensa te vor aștepta acolo. E prima și ultima oară când vorbim. Regret... această... neînțelegere.

Nu părea să sufere chiar atât de mult.

— Îmi recomanzi un local în care să pot lua micul dejun?
am întrebat.

Tăcere. O pauză politicoasă. Am cântărit telefonul în palmă, apoi i l-am aruncat lui Yukio.

— Mda, am zis mutându-mi privirea de la yakuza la Plex și înapoi. Îmi puteți recomanda un local în care să iau micul dejun?

